కట్టడం...సైగా అన్నింటికీ మీతో ఫిర్యాదు చెయ్యడం.... యివేమీ వద్దు...." శకుంతల నవ్వుతూ అన్నది కాని అందులో బాధగూడా వుంది.

జగన్నాథానికి కొంత అర్థం అయింది. కొంత అర్థం కాలేదు. బట్టలు మార్చుకుందుకు ఉపక్రమిస్తూ "సరే! ఏలిన వారి దయ! రాధకిగూడా ఓ నాలాంటి గుమాస్తానే యిమ్మని కోరు నీ దేవుణ్ణి !" అన్నాడు.

* * *

పెళ్ళాంతో షైరేవిఁటీ?

కోర్కెలు ఎందుకు కలగాలీ అంటే ఏం చెబుతాం? అవి కలుగుతాయి. అది వాటి లక్షణం. రావుకి ఆవేళ అర్జంటుగా...ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోతున్నప్పుడే - ఆ సాయంకాలం సురేఖను తీసుకుని షైరుకి వెడదామనిపించింది. "అదో, వక్కపొడి డబ్బీలో వుంది. వేసుకు మరీ వెళ్ళండి! ఇవాళ ఆకు లేదు" అని భార్య వేసిన కేకకు మారుగా-

"అది సరేగాని నువ్వోమారు యిలా రావోయ్!" అని కేక వేశాడు. అంతలోనే అద్దంలో తన ముఖం చూసుకుని, క్రాపు దిద్దుకున్నాడు.

"ఏవిటో! అంత అర్జంటు?" సురేఖ కొంగుకు చెయ్యి ఒత్తుకుంటూ బొడ్డున దోపిన కుచ్చిళ్ళు రెండో చేత్తో జార విడుచుకుంటూ వచ్చింది.

"మనం సాయంకాలం పైరెడదాం! సిదంగా వుండు" గడియారం టంగున తొమ్మిదిన్నర కొట్టడంతో వులిక్కిపడి గుమ్మం అవతలకు వచ్చేశాడు రావు.

"పైరు?" అని ఆశ్చర్యపడి అంతలో అర్థం చేసుకుని "నిజంగానా!" అన్నది సురేఖ.

"ఆఁ ఆఁ నిజంగాను... పైరెడదాం!" కేక వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు రావు.

"ఈయనదంతా మరీ విచిత్రమమ్మా" అనుకుని భుజాలు విరుచుకుని, వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది సురేఖ. అంతలో ఏమో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టుంది. ఏంలేదు. ఆయన పైరెడదాం అని చెప్పిన మాటే అది. "బాగానేవుంది వరస. సినిమాకండీ అంటే మా అక్కయ్యతో పో అనీ; దిరిమిలా పక్కింటి సుభద్రమ్మగారితో పో-అని అనే మనిషితో ఒక్కసారిగా ఇంత చైతన్యమా? అది చైతన్యమే!

రావుకి ఒక విధవప్ప చెల్లెలున్నది. ఆవిడ మొన్న మొన్నటిదాకా తమ్ముడి సంసారం చక్కదిద్దుతూ సురేఖకి

వంటపాఠాలు నేర్పుతూ ఇక్కడే వుండేది. సినిమా అంటే ఆవిడ వున్నన్ని రోజులూ డబ్బులిస్తా అక్కయ్యతో వెళ్ళు అనేవాడు భర్త. డబ్బులట! వెధవడబ్బులు! ఎవరిక్కావాలి!" అని విసుక్కునేది సురేఖ.

"అయ్యో! అదేమిటే పిల్లా...ఎంత యిదైనా మొగుడిని వెధవ అంటావుటే!" అని నోరు నొక్కుకునేది రావు అక్కయ్య.

"కాదులెండి. మిమ్మల్నే విధవంటా!" అనుకునేది మనసులో సురేఖ.

ఇవాళ అదంతా జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటూ గబగబా భోంచేస్తున్నది సురేఖ.

"కొంపదీసి మొన్న ఈయన మద్రాసునగరం వెళ్ళారు. అక్కడో, ఆమధ్య హైద్రాబాద్ వెళ్ళింతర్వాతో—ఈ కోర్కె కలిగి వుంటుంది" అనుకుంది సురేఖ.

చదువుకున్న పిల్ల గనక యిట్టే గ్రహించింది సురేఖ.

నిజంకూడా అంతే. రావు ఆమధ్య హైద్రాబాద్ వెళ్ళి అక్కడి సాయంకాలం చూసి, నాలుగు వారాలు తిరగక మునుపే అక్కణ్ణించి వచ్చి మద్రాస్ వెళ్ళి రావడం సంభవించింది. అదే అతనిలోని ఈ చైతన్యం అనండి. విప్లవం అనుకోండి; సదరు కోర్కెకి కారణం.

రావు ఆఫీసుకు వెళ్ళి తన సీట్లో కూచున్నాడే గానీ మనసు పనిమీదికి పోక, పరిపరి విధాల పోసాగింది. ఆమధ్య

హైద్రాబాద్ వెళ్ళినప్పుడు ముందు ఆఫీసువాళ్ళను తిట్టుకుంటూ వెళ్ళినా ఆనక ఎంత బాగుందని?

సాయంకాలం హైదరాబాద్ నగరానికి ఆటవిడుపులాగ వుంది. పంజాబీ వేషంలో కన్నెపిల్లలు, నైలాన్ దుస్తుల్లో హిందుస్తానీ, మరాఠీ గుజరాతీ, పంజాబీ పడుచులూ షైరు సాగేవేళ, ఉద్యోగప్రభులు యిల్లుపారేవేళ, టాంక్ బండ్ కళకళలాడే వేళ, పబ్లిక్ గార్డెన్ మనోహరంగా వున్న వేళ రావు అక్కడ "ఆహా! ఇప్పుడు నాతో సురేఖ ఉంటేనా?" అనుకున్నాడు. ఒకసారి కాదు. పదే పదే అనుకున్నాడు. సురేఖ ఈడుగల చిన్నది కనిపించినప్పుడల్లా అనుకున్నాడు. పచ్చని చాయతో నిండైన పడుచుపిల్ల; తరుణజంటలూ; వెన్నెల్లో-సరసుల్లో పువ్వుల్లా అక్కడక్కడ విరిసివుంటే అటూ యిటూ సందడిగా తిరిగేస్తూ వుంటే రావుకి వ్యధాపోతున్నట్లు అనిపించింది. టాంక్ బండ్ మీదకి తన మిత్రుడు తీసుకెళ్ళినప్పుడు; అక్కడ రావు గమ్మత్తయిన దృశ్యం చూశాడు ఒక బొద్దుపాటి "నైలానుసుందరి" వయసు తిరిగి చాలా రోజులయ్యుంటుంది కాని, రెండు జెడలు, పరికిణీ, నైలాను ఓణీ వేసుకున్నది. ఆమె భర్త కాబోలు ఒక బక్కపల్చని వ్యక్తి, మరో నలుగురు, సర్వా పేర్వాణీ అమ్మాయిలూ కలిసి, చపాతీలు...పచ్చి ఉల్లిపాయ ముక్కలు కొరుక్కుని మరీ తినేస్తున్నారు.

"ఓహో! టాంక్ బండ్ పిక్ నిక్ వచ్చారు కాబోలు" అనుకున్నాడు. వాళ్ళ కేసి యిలా గుచ్చిచూశాడు రావు.

"అయ్యో! ఒక్కసారైనా చదువుకున్న పిల్ల సురేఖను పిక్నిక్కైనా తీసుకువెళ్ళలేదు" అనుకున్నాడుకూడా.

ఐతే, ఆ కుటుంబం రావునింత పిసరు ఖాతరు చెయ్యలేదు. ఇంచక్కా నాలుగూ తినేసి, ఆకులు పారేసి అంతెత్తున అట్నుంచి వెళ్ళిన "నడభవంతి" లాంటి డబుల్ డెక్కర్ని కూడా గమనించకుండా ఐస్ ఫ్రూట్లు కొనుక్కుని తినడం మొదలెట్టారు.

రావు నవ్వాడు. అంతలో దిగులుపడ్డాడు. రావుమిత్రుడు "రా పోదాం" అంటూ బస్సెక్కించి మరీ లాక్కుని పోయాడు.

బావుంది ఈ వూరు. అన్నీ పార్కులే! అసలు మూసీ నదే ఓ పార్కులాగుందే అన్నాడు. నవాబ్ పార్కులోని ఐదువందలమందిని రక్షించిన మహావృక్షాన్ని చూస్తూ రావు పబ్లిక్ గార్డెన్స్లోని రంగుదీపాలు, నీటిచిమ్మటాలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి రావుకి. అంతలో హేడ్ క్లార్కు వచ్చి రెండు క్షణాలు బల్లదగ్గర గప్చిప్గా నుంచుని "ఏమోయ్! లాటరీ కట్టావా?" అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడి "అబ్బే! అబ్బే!" అన్నాడు ఫైలు తిరగేసి తెరుస్తూ రావు.

"ఆహా! అది వస్తే ఏయే ఖర్చులు ఎలా పెడదామా? అని పథకాలు వేస్తున్నావు కాబోలుననీ!" నవ్వాడు హెడ్ క్లార్కు. అది పళ్ళు కొరుకుతున్నట్లే కనిపించింది రావుకి.

2

ఐతే ఆలోచనలు రాకుండా మానవు. కోర్కెలు ఊహల నాసరాగా తీసుకుంటే అవి ఆలోచినలక్రింద తర్జుమా ఐపోతాయట - రావుకి ఓ మిత్రుడు చెప్పాడు. అసలు వాడే మద్రాసులో మరి నాలుగురోజులు ఆమధ్య ఎక్కువ వుంచేసి, ఆఫీసువాళ్ళచేత చివాట్లుకూడా తెప్పించాడు.

మద్రాస్‌లో పాండీబజార్‌లో సినీస్టార్లు ఉంటారనుకుంటే లేరు సరిగదా! అన్నీ ఎక్స్ట్రా మొహాలే! తనదికూడా ఓ ఎక్స్ట్రా మొహమేననుకున్నాడు రావు. ఛా ఛా! మీవూరు బొత్తిగా బాగులేదు అనేశాడుకూడా మిత్రుడితో. మిత్రుడు రావు వీపు తట్టాడు. దాని అర్థం తెలిసింది కాదు గాని రావు తనూ నవ్వి ... "మా ఆవిడ చెప్పిందోయ్! ఇక్కడ సినీ తారలు అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తారటగా?" అన్నాడు.

కాని ఆ మర్నాడే ఆదివారం అవడంతో మెరీనా బీచ్‌కి తీసుకువెళ్ళాడు మిత్రుడు, "ఓహో! ఇవాళేమైనా తిరనాలా?" అని అడిగాడు జనసందోహపు సందడిని చూసి రావు.

"భేష్! బాగుందిరా! ఆదివారమోయ్! ఆదివారం! అంతకంటే మంచి పండుగ ఏమిటోయ్?" అన్నాడు మిత్రుడు మూర్తి.

ఎర్రని, పచ్చని, నీలం రంగుల రకరకాల దుస్తుల్లో, కార్లల్లో, బస్సుల్లో జనం దిగబడుతూవుంటే, ఎర్రని కృష్ణ తామర మొక్కలన్నీ తెల్లబోయి వెలవెలబోయాయి. సముద్రం దూరంగా "విరుచుకుపడ్డ నగరాన్ని" చూసి వెనక్కి తగ్గినట్లుగా వుంది, దగ్గరగా కార్లు, మనుషులు, బస్సులు, సింధీ సుందరాంగులు పచ్చగా, చక్కగా రంగురంగుల నైలాన్ దుస్తుల్లో నవ్వుతూ-కేరుతూ "నడిచే ఫలహారశాల"ల మీాదకు ఎగబడుతూ వుంటే "వీళ్ళకి తిండిగొడవ తప్ప మరోటిపట్టదా" అనుకున్నాడు రావు. అంతలో ఓ చిన్నది నైలాను వోణీ వేసుకున్నది, అయిస్ క్రీమ్ తింటున్నదేమో, ముందుకు ఒంగి మీాద పడకుండా ఓ పెద్ద ఫీట్ చేస్తున్నట్లు తింటున్నది. ఈలోగా ఆ పిల్ల "పమ్యెట" కాస్సేపు గగనవిహారం చేస్తానని అలాఅలా బయలుదేరిపోయింది. అదికూడా గమనించలేదు ఆ సింధీ చిన్నది. ఆ వింత నలా చూస్తున్న రావు నంతలో మరో కన్నెపడుచు ఢీ కొట్టేసింది. ఉలిక్కిపడి సగమైపోయిన రావుని గమనించనైనా గమనించకుండా వెళ్ళిపోయింది కూడా. మూర్తి రావుని "సుండాల్ తింటావా?" అంటూ లాక్కుపోయాడు.

"అరే!" అన్నాడు రావు.

"ఏమిటన్నాడు" మిత్రుడు.

"ఊహుఁ! ఏంలేదు" అన్నాడు రావు.

ఓ సుందరాంగి, ఓ సూటుసుందరుడూ స్కూటర్ మీాద జర్రున వచ్చి ఫుట్‌పాత్ దగ్గర దిగి, పచ్చిమిరపకాయ

బజ్జీలు, మసాలాబజ్జీలూ కలిపి కొనుక్కుని తింటున్నారు. మొదట అనుమానం రావుకి కలిగింది యిది : ఆ చిన్నది యించక్కా కోతిపిల్లలా ("వాటేసుకుంది" అన్న క్రియకే అలంకారం వర్తించును) వాటేసుకు కూర్చుందిగదా భర్తని! తన సురేఖకూడా అలా ఒకవేళ తను స్కూటర్ కొంటే చెయ్యగలదా? అని. అసలు మొదట తను ఆ సూటుసుందరుడిలా వుండాలికదా అనుకున్నాడు. తనకి "గుర్రంమార్కు-టై" లేదుకదా అని సరిపుచ్చుకున్నాడు. తర్వాతగదా! సురేఖ అలా కూచోగలదా?" అన్న ప్రశ్న.

"నైలాన్ బీచి" ఆవిధంగా వెనుకపడింది. బీచిలో ఎక్కడ చూసినా షైరు వచ్చిన కుటుంబాలు, జంటలు, అడపా తడపా బ్రహ్మచారులు, వాళ్ళకి ముందుగా వన్నెల చిన్నెల సుందరాంగులు!

"కాస్త నాజూకుగా,, ఒయ్యారంగా, యిస్త్రీగా కనిపించిన పిల్లనల్లా స్టూడెంటనుకునేవాడినోయ్ కొత్తలో - కాని ఆనక తెలిసింది వర్కింగ్ లాస్ లని" అన్నాడు మూర్తి.

"ఓహో! చాలామంది టైపిస్టులు కాబోలేం?" అన్నాడు రావు,

"అయ్యా రావూజీ .... మీరేమో ఈ డ్రాఫ్టులో మెరీనా అని రాశారు. నేను టైపు కొట్టాకా ఆయన నన్ను కొట్టనంత చేస్తారు" అంటున్నాడు టైపిస్టు సుబ్బారావు తప్పు రాసిన డ్రాఫ్టు తెచ్చి.

“ఛా!” అని స్వగతం అనుకుని ఊహాగానంలోంచి యివతలపడి “సారీ!” అని ఆ డ్రాఫ్టులో ‘మెరీనా’ ను ‘మరియా’గా దిద్ది ఉస్సురన్నాడు రావు. మద్రాసులో గుర్రాల్లాంటి దొరసాని పిల్లల్ని చూపించి వీళ్ళే లైపిస్టులన్నాడు మూర్తి.

“ఛీ! మాకూ ఉన్నాడు లైపిస్టు!” అనుకున్నాడు సుబ్బారావుని చూసి.

మద్రాసునుంచి వస్తూనే సురేఖకు మొదట రావు చెప్పింది యిది, “మద్రాసులో అంతా పిల్లలతో సహా క్యారేజీలో ఇంత తిండి, మరచెంబులో నీళ్ళు పట్టుకుని బీచ్‌కివస్తారు తెలుసా? అక్కడ బీచ్‌లో కాకులు క్రికెట్ ఆడతాయి తెలుసా?” అనీను.

“అదేమిటండి?” సురేఖవి అసలే అందమైన కళ్ళేమో’ మరీ పెద్దవిచేసుకుని రావుని చూసింది.

“అంతే వేరుశనగ పలుకులు ఒక అణావి—లెక్కబెట్టి యిస్తారులే. కొని ఎగరేస్తూ ఉంటాగనుకో! అవి నీ నెత్తిన ఎగిరి కాలుతో దోకుతూ, యిట్టే ఎగర్చుకుపోతాయన్న మాట! మన ‘టెస్టు’ ఆటగాళ్ళకన్నా బాగా ‘క్యాచ్’ చేస్తాయనీ మూర్తిగాడు అన్నాడు” అని గొప్పగా చెప్పాడు కూడాను. అదే జ్ఞాపకం వచ్చింది. వెంటనే లేచి నిల్చున్నాడు. సురేఖ సిద్ధంగా వుండివుంటుంది. ఇక షైరుకి పోవాలి అనుకున్నాడు.

కానీ "మేనేజరుగారు పిలుస్తున్నారు!" అన్నాడు రంగయ్య వచ్చి.

"కొంపదీసి మళ్ళీ ఏ మెరీనా అనో డ్రాఫ్టు రాయలేదు కదా?" అనుకుంటూ వెళ్ళాడు,

3

"అమ్మో! ఏమిటండీ అలా బాదేస్తున్నారు? వస్తున్నా" అని తలుపు తీసింది సురేఖ!

రావుకి భార్యని చూడ్డంతోనే ఒళ్ళు మండిపోయింది. కుచ్చిళ్ళు పైకితీసి బొడ్లో దోపుకుంది. చేతులకు మసి ఉంది కాబోలు. ముంగురులు సవరించుకుంది కాబోలు—నుదుట కుంకుమబొట్టు ప్రక్కనే మసిచార, చెమట కారుతోంది మొహాన, తలనిండా వెలిబుగ్గి అక్కడక్కడా—

"కూలిచేసి వచ్చావా! తట్టలు మోశావా?"

"అమ్మో—సాధిపాంసీ? మీవారిపాలాలా? మావారి లోగిళ్ళా? ఎక్కడ చేయను కూలి? రండి లోపలికి. బజ్జీలు వొండేను" నవ్వుతూ దారితీసింది.

"ఛీ కర్మ! ఆఫీసులాగే వుంది ఆలికూడాను. పైగ రేడదా మని ఏడిస్తినిగా.

"అరెరె! రండి రండి. క్షణంలో వచ్చేస్తాను" నాలి క్కరుచుకుని వంట యింట్లోకి పరిగెత్తి బజ్జీలు ప్లేటుతో తెచ్చి యిస్తూ "ముందివి తినండి. నేనిక్కడున్నట్లు తయారై వస్తాను" అన్నది.

కుర్చీ బర్రున ఈడ్చి కూర్చొని "త్వరగా దయచెయ్" అన్నాడు. బజ్జీలు చాలా బాగా చేస్తుంది సురేఖ. తాపీగా నాలుగు తిని "అయిందా?" అని కేకవేశాడు లోపలికి.

"ఇదుగో వచ్చే" నని అట్నుంచి కేక.

"అక్కయ్య గనక ఉంటేనా. యిలా పైరు గియిరూ నైజాన్తా అనేది" అనుకున్నాడు రావు. అక్కయ్య ఈ మధ్యనే "నే పెళ్లాం నాయకురాలయిందిరా ఫర్వాలేదు" అని సురేఖకో తాఖీదుకూడా ఇచ్చి మరీ ఊరెళ్ళింది.

సురేఖ కుచ్చిళ్ళు సరిచేసుకుని దోపుకుంటూ ఒకచేత పైట సవరించుకుంటూ "మీకు అక్కడ సోపూ, నీళ్ళూ పెట్టాను వెళ్ళండి అంది.

ఆ పిల్ల ఖటావ్ వాయిల్ చీరె కట్టుకుంది. అల్మ రాలో వున్న గాజులుకూడా చేతులకి వేసేసుకుంది. మెడవార పౌడరు కనిపిస్తూనే వుంది. మొహాన చిరుచెమటలకి అప్పుడే పౌడరు కారుతోంది.

"ఏమిటా వేషం! అప్పాయమ్మలాగ! సిల్కుగుడ్డలేం లేవుకాబోలు" విసురుగా దుఃఖం దిగమింగుకుని ఆఖరిబజ్జీ

తిననా మాననా అని సందేహంలో పడ్డట్లు ఒక్క క్షణం ఆలోచించి ప్లేటులో పడేసి పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఛీ! సిల్కుగుడ్డలు వీధుల్లోకి వేసుకు వెళితే వొంటి నుండవు" అని జవాబిచ్చింది సురేఖ. పమిటంచు నడుంమీద కంటా తీసుకుని జాకెట్టుకీ, చీరెకట్టుకీ మధ్య మిగిలిన జాగాను కప్పుకుంటూ.

"కర్మ అనుకో! అసలు నువ్వో స్కూలుఫైనలు తగలేశానంటే ఎవరైనా నమ్ముతారూ?" అన్నాడు చొక్కా ప్యాంటులో ఆదరాబాదరా దోపుకుంటూ.

"ఏమో బాబూ! నాకు తెలీదు. నా పథ్నాలుగో యేట ప్యాసయ్యాను" అంది సురేఖ.

"అసలింతకీ ఎక్కడ రేకదా వెళ్ళాలి? అంత హడావుడి ఎందుకూ? సినిమాకి కాదుగా?" చేతిరుమాలు అందిస్తూ అసలు సమస్యనే ఎదుటపెట్టింది అమాయకంగా సురేఖ.

"ఔను సుమా! ఇది మనవూరుకదూ? ఎక్కడికి వెళతాం? అరెరె! ఒక సముద్రమైనా లేదు ఈ వూరికి. పోనీ పార్కు? ఉహూఁ...అది పార్కే కాదు. వెళ్ళలేం అక్కడికి" దువ్వెన జేబులో పెట్టుకుని, పాకెట్ రుమాలుతో తల దువ్వుకోబోయాడు రావు.

"అయ్యో! అంత యుద్ధెందుకండీ...అలా బజారు కెళ్ళి ఎన్నాళ్ళనుంచో అనుకుంటున్న....యిడ్డెన్లీపాత్ర కొనుక్కొచ్చుకుందాం" అన్నది సురేఖ. ఒకటో ఎక్కంతో చేయాల్సిన లెక్కను చేసినంత సులువుగా.

"నాన్ సెన్సు....అదా షికారు?" ఉగ్రుడై పోయాడు.

"మరేది? ఈ వూళ్లో పార్కులు....తీరాలు లేవుగదా? సినిమాకి వెళదామా?" అడిగింది అసలు కోర్కెను ఎట్టకేలకు బయటపెట్టి సురేఖ.

"అంతే మరి—నీ మొహానికి తగ్గట్టే వూరూను.

మునిసిపాలిటీ చైర్మనుకూడా కాదు సురేఖ నాన్న. బడిపంతులు. ఐనా, భార్యని తప్ప ఎవర్ని తిడితే ఎవరూరు కుంటారు?

"ముందు పద" గడియారం ఆరుకొట్టేసిన పావుగంటకి బయటపడ్డారు ఆ జంట.

కొత్తగా వుంది సురేఖకు. అసలీమధ్య పెళ్ళయి ఏడాది అయినా భర్తతో నడిచి ఒక్కర్తీ ఎప్పుడూ బజారులోకి రాలేదు. చెప్పులు కొత్తవి - కాస్త ఎత్తుమడమలున్నాయి కూడాను-దానికితోడు రోడ్డుమీద పోయే ప్రతీవాడు తననే చూస్తున్నాడేమోనన్న భీతీ, కోపం, ఉక్రోషం. భర్త- ఒకటే పదిగజాల ముందుకో - లేదూ గజం ఎడంగానో అయిపోతూ రావడం....కళ్ళతోనే బోలెడు విసుగుదల చూపడం ఆ పిల్లకు మరీ చిరాకు వేసింది.

"అబ్బ! అన్ని గాజులు వేసుకోపోతే ఏం?" అన్నాడొక సారి భార్యను చూసి.

ఒకపక్క చెప్పులు కుక్క పీకినట్లు పీకుతూవుంటే— "ఇదేమిటమ్మా....ఈయనబాధ" అనుకుంది.

"అసలు తన పిచ్చిగాని తన భార్య నైలాను సుందరి ఎలా అవుతుందీ?" లోపల లోపల భార్య వేషం, నడక నచ్చక బాధపడుతున్నాడు రావు.

అసలు రావు ఉద్దేశంలో మొదటినించీ సురేఖవి హంసనడకలు - అసలా పిల్లే అందాలభామ. ఏ "స్టారూ" పనికిరాదని మురిసి పెళ్ళాడాడుకూడా. కాని ఇప్పుడో "అబ్బే, ఆఖరికి చీర కట్టుకోడంకూడా రాని, నడవడం చాతగాని వుత్త-యిది"గా తోచింది.

ఈలోగా సురేఖ అట్నుంచి చిన్న పర్వతంలా వస్తోన్న మునిసిపాలిటీ గజేంద్రుణ్ని...అనగా వరాహమును ఎలా తప్పుకోడమూ అని నిలబడిపోయి బెదిరినంతై దిక్కులు చూస్తున్నది. నిర్దాక్షిణ్యంగా ఆ పంది సురేఖను వదిలి రావు ప్యాంటును రాసుకుంటూ మరీ పోయింది.

"ఛీ! నీతో షికారేమిటీ?" పెళ్ళాన్ని చూసి ఏడుపు మొహం పెట్టాడు.

ఇంతలో అట్నుంచి "టాంకు" లాగా రానే వచ్చింది లారీ. పోయినవారం కాబోలు కురిసింది వాన. అయినా రోడ్లు అసలు సిసలు జలాశ్రయాలులాగ నీళ్ళకుంటలున్నాయి. లారీచక్రం ఛళ్ళున్న నీళ్ళు త్రుళ్ళించి మరీ వెళ్ళిపోయింది.

"అయ్యో! మీ ప్యాంటు" అన్నది సురేఖ అవతలి వేపుకు తప్పుకుని. ప్యాంటేకాదు. రావు చొక్కామీదకూడా బురద చిందింది.

"రిక్షా!" అన్నాడు గట్టిగా రావు.

"ఎందుకండీ?" అడిగింది సురేఖ.

"చావడానికి!"

రిక్షావాడు వచ్చి గంట కొట్టాడు. "ఊర్వశిలో రంభ సరికొత్త బొమ్మ... యిప్పుడే వదిలినాడు రండి" అన్నాడు.

"అది వెధవహాలు" అంది సురేఖ

"మనది వెధవబ్రతుకు. మరోదానికి టిక్కెట్లు దొరకవు" అన్నాడు రావు. ఆవిధంగా షైరు సినిమాగా మారడంతో రిక్షావాడు "ముప్పావలా" అని గంటకొట్టి మరీ చెప్పాడు.

"ఆరణాలు" అన్నాడు రావు.

"మీరొక్కరే అవుతేను" వాడు తిప్పేసుకుంటున్నాడు కూడా బండి.

"సరే! ఇదీ ఈ వెధవవూరు వ్యవహారం" అనుకుని రిక్షాలో ఎక్కాడు.

"అసలు ముందే ఆ సినిమాకిపోతే ఈబాధ వుండునా?" అన్నది సురేఖ – రిక్షాలో కూచున్నాక స్తిమితంగా రోడ్లకేసి వింతగా, ఆసక్తిగాచూస్తూ.

"ఆహాఁ! వెధవని! నాకు ఈ వూరు, ఈ పెళ్ళాం జ్ఞాపకం వుంటేగా...ఎక్కడో మరో సముద్రంలో పడి శానుగా" ఊరిమీద కోపం ఆలిపై చూపాడు రావు.

4

సినిమాకి బాల్కనీ తప్ప మరో టిక్కెట్టులేదు. సరే. నని దుఃఖపడుతూనే రెండున్నర తీసి యిచ్చాడు రావు చీకట్లో తడుముకుంటూ హాల్లోకి వెళ్ళేసరికి "రోజుకు ఒక రిక్సోనా వాడి చర్మసౌందర్యం కాపాడుకుంటున్న సినీ తార రీలు అయిపోతోంది.

ఎట్టకేలకు ఒక వరసలో వున్న పెద్దమనిషిని అటు జరగమని బ్రతిమాలి, రెండు వరససీట్లు సంపాయించగలిగాడు రావు.

కూర్చున్నాడు కానీ ముళ్ళమీద కూచున్నట్లే వుంది. వెధవది బాల్కనీ అంటారు. రెండేసి కుర్చీలకు ఒకటే చెయ్యి" అని విసుక్కున్నాడు. తన చెయ్యీ, భార్య చెయ్యీ ఒక కుర్చీ చెయ్యిమీద ఒకదానిమీద ఒకటి పెట్టుకుంటే బాగానే వుందిగాని...సురేఖకు అవతలి కుర్చీలో బోడ్డుపాటి మీసాల వ్యక్తి కూచుని తన మోచేయి దబాయించి మరీ సురేఖ ఒళ్లో ఉందా అన్నంత యిదిగా పెట్టుకున్నాడు. అదీ రావు బాధ. సురేఖ సినిమా చూసేస్తోంది.

"సరే! ఇది సినిమా! ఇక్కడ రెండు కుర్చీలకు ఉమ్మడి చెయ్యి వుండును" అని పదిసార్లు సద్దుకుని సినిమా చూద్దామనుకున్నాడు రావు.

"ఏమండీ!" అంది సురేఖ.

ఆ పిల్ల ముందుసీట్లో వ్యక్తి అరడుగులుండి వుండాలి. అందుకని సురేఖకి సినిమా సగంమాత్రం కన్పిస్తోంది.

సీటు మారి, సురేఖను యిటు రమ్మని; దబాయించి తన మోచెయ్యి మీసాలవ్యక్తి వొళ్ళో అన్నంత యిదిగా పెట్టుకు కూచున్నాడు.

రెండు సీనులేనా కాలేదు. విలన్ హీరోయిన్ని కొడుతున్నాడు తెరమీద. ఇవతల సురేఖ "ఏమండీ!" అంది చెవి దగ్గరగా. "వీడెవడో చుట్ట కాల్చి చంపేస్తున్నాడు. నాకు డోకు వస్తూంది" అంది రహస్యంగా.

"భగవంతుడా!" అనుకున్నాడు రావు. దేవుణ్ణి ఎన్నడూ అంత భక్తితో తల్చుకోలేదతగాడు.

సరే, ఆ చుట్టరాయుడికి ఏం బుద్ధిపుట్టిందో అది మానేశాడు. మళ్ళీ మరో సీనులో దొంగలు హీరోయిన్ను మంచంతోసహా ఎత్తుకుపోతో వుంటే "ఏవండీ!" అంది సురేఖ. ఈసారి ఆందోళన, భయంకూడు వ్యక్తమయ్యింది ఆ పిల్ల కంఠంలో.

"ఎందుకేం? ముందు సినిమాచూడు" విసుక్కున్నాడు.

అదీ, షికారుకెళదామనుకున్న కొత్త ఆలుమగల సాయంకాలం, సంతోషం, సరదా.

"అది కాదండీ! పెరటి తలుపు గడియ వెయ్యలేదండీ" సురేఖ చెప్పేసింది.

"ఏమిటీ?" రావు గుండెలు విలన్ పారిపోతున్న జీపు వేగంతో కొట్టుకున్నాయి.

"అయ్యో! ఆఫీసు సొమ్ము డ్రాయిర్లో వుంది. పద!" వెంటనే తేలు కుట్టినట్లు లేచాడు, వెనకనే సురేఖ బయలు దేరింది. ఆ పిల్లకి చాలా భయంగా వుంది. భర్త తిడతాడని కాదు. కొంప దోచుకుపోయారేమోనని.

నలుగురి కాళ్ళు, ఇద్దరి వ్రేళ్లూ తొక్కేసి యివతల పడేసరికి—హోరున వాన! కన్నీళ్ళ పర్యంతం అయింది దంపతులకి.

"రెండు రూపాయిలు" అడిగాడు రిక్షావాడు.

రిక్షాలో కూచున్నా వాన నిర్దాక్షిణ్యంగా నాలుగు వేపులనుంచీ మొత్తేసింది.

"పాడు వూరు-పాడు బ్రతుకు!" తిట్టుకునే ఓపిక లేక గొణుక్కున్నాడు రావు.

నీళ్ళోడుతూ, గుమ్మంలో ఆందోళనంతో దిగేసరికి చూరుక్రింద మూటగట్టుకుని ఎవరో కూచున్నట్లుంది.

"ఓరి మీ యిల్లు బంగారంగాను—ఎక్కడికి పోయారర్రా?" అన్నది రావునీ, సురేఖనీ చూస్తూనే వాళ్ళ విధవప్ప చెల్లెలు.

"నువ్వేలా తగలడ్డావ్?" అనబోయి అంతలో తమాయించుకుని "ఎప్పుడు వచ్చావ్?" అన్నాడు.

"ఇందాక పాసింజేరులో" అంది ఆవిడ!

"ఆ వచ్చేదేదో మధ్యాహ్నం వస్తే దండగేలేకపోను" అన్నాడు మెల్లిగా తలుపు త్వరగా తీస్తూనే.

సురేఖ లోపలికి పరుగెత్తింది. పెరటితలుపు తీసేవుంది. దొంగలు రాలేదుగానీ పిల్లి వంటయింట్లో అన్నీ తిరగదోసి తాటాహూటంవేసి వెచ్చగా పొయ్యిలో పడుకున్నదల్లా లేచి, "మియావ్" అన్నది సురేఖను "షైరు బాగుందా పిల్లా?" అని భోగట్టా చేసినట్లు.

"ఆఁ! నా మొహంలాగుంది! ఛీ ముండా!" ఒక్కటి వడ్డించింది గరిటతో దాన్నెత్తిన.

"అయ్యో! నీ అబసంతితనం కూలా! పిల్లి వస్తుందని తెలియొద్దే నీకు? ఏడాదైంది కదా కాపురానికొచ్చి?" అన్నది విధవప్ప చెల్లెలు దవడలు నొక్కుకుని.

"సరే! ఒరే తమ్ముడూ! నే మడిగట్టుకు వండేస్తాగానీ ఈలోగా మూటలలో అటుకులున్నాయి—ఆ తడిగుడ్డలిప్పి పారవేసి పొడిదేదో కట్టుకురా!" అని కేకేసింది రావుని.

"వద్దురా బాబూ వద్దు!" లెంపలు వేసుకున్నాడు రావు. తడిగుడ్డలతోనే టేబుల్ డ్రాయిర్ లాగి పర్సు వుందని చూసుకుని స్థిమితంగా చతికిలబడి!

* * *